

Telepolítica

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça d'Internet:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena, Jesús Prats (*documentació*) i Rosa Serrano
(*fotografia*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-
ció*), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí i
Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Toni
Payà (*escanner i portada*), Vanessa Prieto (*maquetació
i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Josep M. Colomer, Agustí
Colomines, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume
Fàbrega, Llibert Ferrí, Josep Gifreu, Alex Gorina,
Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Julio A. Mané, Glòria
Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu
Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez
Benlloch, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola,
Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Joan
de Sagarra, Francesc Sanuy, Jordi Solà, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier
Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Natàlia
Boronat (*Moscou*), Ferran Casas (*Madrid*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Rabat*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Jordi
Llaonart (*Kuwait*), Carles Marquès (*Menorca*), Octavi
Martí (*París*), Jordi Miró (*Brussel·les*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria (*Ala-
cant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Sergi Vicente (*Peaquin*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Alexandre Carbó, Borja Català, Antoni Castel,
Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan
Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Angel
Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Eibert, Enric Faura,
Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser
Gasol, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Dani Gómez
(*País Baso*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Maite Insa,
Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià,
Joan M. Oleaque, Pelai Pagès, Aida Palau, Óscar Palau,
César Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina
Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Guillem Soler (*alemany, anglès i francès*).

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina Bagué,
Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A.
Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Foto de la portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100, Gemma Garrido i Eva Hernández
(Barcelona). Tel.: 932 384 262, Margalida Mateu
(Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí, Assumpció Palau i Quica
Sena.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraya (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Una de les principals obsessions dels polítics –de tots, amb comptades i remarcables excepcions– és el comandament a distància de la televisió: controlar els mitjans de comunicació i, sobretot, la petita pantalla per la qual s'informa –o s'intenta informar, en els espais que queden entre telesèries, telefilms i retransmissions esportives.

La millor prova d'això és Canal 9. Bona part dels periodistes desafectes al règim popular valencià han estat apartats dels informatius d'una manera o d'una altra. Els han marginats lluny dels informatius, els han empesos al Punt 2, rebatejat *Guantánamo*, o han marxat voluntàriament per evitar el menyspreu.

Una altra prova és que els polítics que no tenen el poder sempre troben arguments per a criticar la televisió pública –de vegades amb raó i de vegades amb suspicàcia paranoica. És més rar el cas de Joan Ferran, que veu a TV3 una “crosta nacionalista”, després de quatre anys que el seu partit, el PSC, governa la Corporació, la televisió i la ràdio públiques. Però les obsessions esdevenen sovint unes ulleres fixes que deformen per sempre la visió de la realitat.

Ara que els grups polítics catalans havien pactat una llei perquè la nova Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals (CCMA) tinguera representació de professionals del sector (del sector àudio-visual o periodístic, s'entén), la discussió sobre els membres del consell d'aquesta nova Corporació torna a evidenciar la voluntat de polititzar el debat i la desconfiança en els criteris professionals que puguen tenir els experts independents.

Si la independència dels experts és una quimera, una utopia ingènua dels treballadors dels mitjans, dels ciutadans i de tot aquell qui no juga en el terreny de la política de partits, si més no és exigible que els homes del partit a l'esmentada corporació tinguem alguna experiència –tanta com siga possible– en l'àmbit de la comunicació. De la mateixa manera que els membres del Consell Assessor del Desenvolupament Sostenible són científics que saben què és el canvi climàtic o que els integrants d'un hipotètic Consell de les Arts serien –haurien de ser– gent de les arts plàstiques, del teatre o de la música, i no pas polítics professionals designats pels partits per opinar sobre teatre, pintura o música sense haver tingut cap contacte previ amb aquests mons. Així com no tindria trellat deixar la Fundació Catalana per la Recerca i la Innovació a les mans de purs gestors –sense cap perfil científic–, no es poden deixar els mitjans públics de comunicació a les mans de polítics només preocupats per quotes de partit. La intenció de professionalitzar el consell de la CCMA era bona. Ara s'ha de ser coherent.

Als nostres lectors

El segle XX va ser el de la consolidació de la comunicació de masses, el de la beatificació –o condemna– civil d'alguns nous mites d'abast global que s'expandiren pel món a través de les pantalles de cinema o televisió. En alguns casos, sobretot en aquells que els guions van anar modelant com un arquetip, l'actor o actriu esdevien personatges també fora dels platós. És el cas de Humphrey Bogart o Marilyn Monroe. La imatge mental que ens hem fet de l'actriu –gràcies a la llegenda que la va envoltar, des de les històries sobre la seua infància fins a les teories sobre la seua mort– no coincideix gairebé gens amb la veritable història vital de Norma Jeane, la dona de carn i ossos que cada dia es disfressava de Marilyn.

Àlex Milian
amilian@eltemps.net